ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେ ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଏଥିରେ ହିଁ ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି, ବୈରାଗ୍ୟ ତିନୋଟିଯାକ ସମାହିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଏହା ହେଉଛି ନୂଆ ପାଠପଢ଼ା ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସଙ୍ଗମ ଯୁଗରେ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗ ସହିତ ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ହେଉଛି – କିପରି ?

ଉତ୍ତର:- ବାସ୍ତବରେ ଯୋଗକୁ ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇପାରିବ କାହିଁକିନା ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କର ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଛ । ତୁମର ଏହି ସ୍ମୃତି ଜ୍ଞାନ ଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିବାରୁ ଏହାକୁ ଯୋଗ କୁହାଯାଉଛି । ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରୁ କେବଳ ଭକ୍ତି ହୋଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ସେହି ଭକ୍ତିକୁ ଯୋଗ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ସେଥିରେ କୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମଧ୍ୟ ନଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ବି ମିଳୁଅଛି, ଯୋଗ ମଧ୍ୟ କରୁଛ ଏବଂ ଏହି ପୁରୁଣା ବେହଦର ସୃଷ୍ଟି ପ୍ରତି ତୁମର ବୈରାଗ୍ୟ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ।

ଗୀତ:- କିସନେ ଅପନା ବନାକେ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଶାସ୍ତ୍ରର ପାଠପଢ଼ା, ଏହା କୌଣସି ପାଠପଢ଼ା ନୁହେଁ । କାହିଁକି ନା ଶାସ୍ତ୍ରର ପାଠପଢ଼ାରେ କୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନାହିଁ । ଏହି ଶାସ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଦୁନିଆ ବିଷୟରେ ଜଣା ପଡ଼ି ନ ଥାଏ । ଆମେରିକା କେଉଁଠି, ଏହାକୁ କିଏ ଖୋଜି ବାହାର କଲା, ଏହି କଥା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ଅମୁକ ଖୋଜି ବାହାର କରିଥିଲେ । ତେବେ ନିଜେ ରହିବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନ ଖୋଜୁଛନ୍ତି । ଦେଖୁଛନ୍ତି ଏଠାରେ ମନୁଷ୍ୟ ବହୁତ ହୋଇଗଲେଣି, ରହିବା ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ତ ଦରକାର ନା । ତେବେ ଏସବୁ ପାଠପଢ଼ାର କଥା ଅଟେ । ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ଶିକ୍ଷା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ସେହିପରି ତୁମର ମଧ୍ୟ ଏହା ଶିକ୍ଷା ଅଟେ । ଏହାକୁ ଆଶ୍ରମ କୁହ ଅଥବା ଅନୁଷ୍ଠାନ କୁହ ବା ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ କୁହ ? ଏଥିରେ ସବୁ ଆସିଯାଉଛି । ଏହି ପାଠପଢ଼ାର ନକ୍ସା ଆଦି ଅଲଗା । ଶାସ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ମିଳି ନଥାଏ, ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମିଳିଥାଏ । ସେହିପରି ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମର ପାଠପଢ଼ା ଅଟେ । ବୈକୁଣ୍ଠ କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ? ଏକଥା ନା ହଦର ପାଠପଢ଼ାରେ, ନା ଶାସ୍ତ୍ରର ପାଠରେ ଅଛି । ଏହି ନଲେଜ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନ ହିଁ ନୂଆ ଅଟେ ଯାହା କି ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ କହି ଦେଉଛନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ସବୁ ଏହିଠାରେ ହିଁ ରହିଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗ କାହାକୁ କୁହଯାଉଛି ଏବଂ ନର୍କ କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ? ତେବେ ଏହି କଥା ନା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଅଛି, ନା ହଦର ପାଠରେ ଅଛି । ଏହା ନୂଆ କଥା ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଏଭଳି ଜ୍ଞାନ ତ କେବେ ଶୁଣି ନଥିଲୁ । ଏହା ତ ନୂଆ ତଥା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ କଥା ଅଟେ ଯାହାକୁ କେବେ କେହି ଶୁଣି ନାହାଁନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏହି କଥା ମଧ୍ୟ ନୂଆ ଅଟେ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ନା ଶିକ୍ଷାବିତ୍ ଶୁଣାଇପାରିବେ, ନା ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଆଦି ଶୁଣାଇପାରିବେ, ସେଥିପାଇଁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ବାବା ବେହଦର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱର୍ଗ ଏବଂ ନର୍କର ବିସ୍ତାର ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହା ନୂଆ କଥା ଅଟେ ନା । ଏହି ପାଠପଢ଼ାରେ ସବୁ କିଛି ଅଛି— ଜ୍ଞାନ, ଯୋଗ, ପାଠପଢ଼ା, ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଯୋଗକୁ ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ କହିପାରିବା କାହିଁକି ନା ଜଣଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇବା ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା । ଭକ୍ତମାନେ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି , ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି, ଗୀତ ମଧ୍ୟ ଗାଉଛନ୍ତି, ତେବେ ସେହି ଭକ୍ତିକୁ ଯୋଗ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଧରିନିଅ, ଯେପରି ମୀରା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ସାଥିରେ ଯୋଗ ଲଗାଉଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ଭକ୍ତି ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ କୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଭକ୍ତି ବୋଲି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ଯୋଗ ଲଗାଉଛନ୍ତି, ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ ମନେପକାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ନା ଭକ୍ତି ଅଛି, ନା ଜ୍ଞାନ । ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଭକ୍ତି ଦୁଇଟିଯାକ ଅଛି ଏବଂ ଦ୍ୱାପରରୁ ଆରମ୍ଭ କରି କେବଳ ଭକ୍ତି ପ୍ରଚଳିତ ଅଛି । କାହାକୁ ମନେପକାଇବା, ଏହାକୁ ହିଁ ଭକ୍ତି କହୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଅଛି, ଯୋଗ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଏବଂ ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଅଛି । ଏକଥା କେବଳ ତୁମେ ବୁଝୁଛ । ସେମାନେ କେବଳ ଭକ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ତତ୍ୱ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ଅନେକଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ରହିଛି । ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଭକ୍ତ କହୁଛନ୍ତି । ତୁମର ଏହା ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଯୋଗ । ଏଠାରେ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ନିଜେ ଆସି ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ସେମାନେ ତ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଆମେ ଜାଣିଛୁ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ବାବାଙ୍କଠାରେ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଚାଲିଯିବୁ । ଯଦି ସେମାନେ ହନୁମାନଙ୍କୁ ମନେପକାଇଲେ, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ହନୁମାନଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଯାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ବ୍ୟଭିଚାରୀ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଏହା ହେଉଛି ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଯୋଗ । ଏଠାରେ କେବଳ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ, ଏଥିରେ ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି, ବୈରାଗ୍ୟ ସବୁ ଏକତ୍ର ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଏସବୁ ଅଲଗା-ଅଲଗା ରହିଛି । ଭକ୍ତି ଅଲଗା, ତାଙ୍କ ପାଖରେ କେବଳ ଶାସ୍ତ୍ରର ହିଁ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି, ସେମାନଙ୍କର ବୈରାଗ୍ୟ ମଧ୍ୟ ହଦର ଅଟେ । ଏଠାରେ ତ ବେହଦର କଥା ରହିଛି, ଆମେ ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଛୁ ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛୁ । ସେମାନେ ଯଦିଓ ଶିବଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ ନାହିଁ, କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ତାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଜାଣି

ନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବାର ଜ୍ଞାନ ହିଁ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ବିକର୍ମର ବିନାଶ ହୋଇଯାଉଛି । ସେମାନେ କାଶୀରେ ଶିବଙ୍କ ଉପରେ ବଳି ଚଢୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ କର୍ମଫଳ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ ତୁମ ସଦୃଶ ଧିରେ-ଧିରେ କର୍ମାତୀତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି, ନା, ତାଙ୍କର ବିକର୍ମ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରି କରି ଶେଷ ହୋଇଯାଏ, କ୍ଷମା ତ ଦିଆଯାଇ ନଥାଏ । ତେଣୁ ଏଠାରେ ପାଠପଢ଼ା ସହିତ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗ ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ଏଥିରେ ସବୁକିଛି ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଏସବୁର ଶିକ୍ଷାଦାତା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଏହାକୁ ଆଶ୍ରମ ଅଥବା ଅନୁଷ୍ଠାନ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ଲେଖାଯାଇଛି । ପୂର୍ବରୁ ଓମ୍ ମଣ୍ଡଳୀ ନାମ ଭୁଲ ଥିଲା । ଏବେ ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି । ଏହି ନାମ ବିଲକୁଲ୍ ଠିକ୍ ଅଟେ । ତେଣୁ ତୁମେ କାହାକୁ ହେଲେ ବି ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର ଅଟ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କର ରଚୟିତା, ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ସୁକ୍ଷ୍ମଲୋକ ରଚନା କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର ହେଉଛନ୍ତି ସୁକ୍ଷ୍ମଲୋକ ନିବାସୀ । ଯେବେ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ସୁକ୍ଷ୍ମଲୋକବାସୀ ବ୍ରହ୍ମା ତ' ଏଠାକୁ ଆସି ପାରିବେ ନାହିଁ । ସିଏ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଏଠାରେ ତ' ସାକାର ବ୍ରହ୍ମା ଆବଶ୍ୟକ । ସିଏ କେଉଁଠାରୁ ଆସିବେ ? ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ଚିତ୍ର ତ ରହିଛି ନା । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସୃଷ୍ଟି ହେଲେ କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମା କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲେ । ପୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପୋଷ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଯେପରି କୌଣସି ରାଜାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ନଥିଲେ ପୋଷ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି । ସେହିପରି ବାବା ମଧ୍ୟ ଏହାଙ୍କୁ ପୋଷ୍ୟ କରି ପୁଣି ନାମ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ନାମ ରଖୁଛନ୍ତି । ସେହି ବ୍ରହ୍ମଲୋକନିବାସୀ ତ ତଳକୁ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ସାକାର ସୃଷ୍ଟିଲୋକ ନିବାସୀ ହିଁ ଉପରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସିଏ ହେଲେ ଅବ୍ୟକ୍ତ, ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ବ୍ୟକ୍ତ । ତେବେ ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ କାହିଁକି ନା ସମସ୍ତଙ୍କ ମନରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଆସୁଛି । କହୁଛନ୍ତି ଦାଦାଙ୍କୁ କେବେ ବ୍ରହ୍ମା, କେବେ ଭଗବାନ୍, କେବେ ପୁଣି କୃଷ୍ଣ କହୁଛନ୍ତି... । ତେବେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ (ଦାଦାଙ୍କୁ) ତ ଭଗବାନ କୁହାଯାଉନାହିଁ । ବାକି ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ କୃଷ୍ଣ ତ' କୁହାଯାଇପାରିବ । କାହିଁକିନା କୃଷ୍ଣ ଶ୍ୟାମଳ (ପତିତ) ହେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ରାତି ସମୟରେ ବ୍ରହ୍ମା କୁହାଯିବ, ଦିନ ସମୟରେ କୃଷ୍ଣ ବୋଲି କୁହାଯିବ । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଆତ୍ମାର ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ହେଉଛି କଳ୍ପର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ଅଟେ ଏବଂ କଳ୍ପ ଆରମ୍ଭରେ ପ୍ରଥମ ଜନ୍ମ । ଏହାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରି ଲେଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ୮୪ ଜନ୍ମ ରାଧା-କୃଷ୍ଣ ଅଥବା ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ନେଉଛନ୍ତି ଏକଥା ବୁଝାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏଠାରେ ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ପୋଷ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଦିନ ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ରାତି ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ତାହା ପୁଣି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଦିନ ଏବଂ ରାତି ଅଟେ । ତାଙ୍କର ବଂଶାବଳୀଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହେବ ।

ତୁମେ ଏବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୂଳର ହୋଇଛ ପୁଣି ଦେବତା କୂଳର ହେବ । ତେଣୁ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀଙ୍କର ମଧ୍ୟ ରାତି ଏବଂ ଦିନ ହେଲା ନା । ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା ଅଟେ । ଚିତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅଛି - ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ କଳ୍ପବୃକ୍ଷ ତଳେ ବସି ତପସ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ବ୍ରହ୍ମା ଆସିଲେ କେଉଁଠୁ ? କାହାଠାରୁ ଜନ୍ମ ନେଲେ । ତେବେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଶିବବାବା ପୋଷ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଯେପରି ରାଜାମାନେ ପୋଷ୍ୟ ସନ୍ତାନ ଗ୍ରହଣ କଲେ ତାଙ୍କୁ ରାଜକୁମାର କହିଥାନ୍ତି । ପୁଣି ସବୁକିଛି ତାଙ୍କ ନାମରେ କରାଯାଏ ଯେ - ଅମୁକ ରାଜକୁମାର । ପୂର୍ବରୁ ତ ଇଏ ରାଜକୁମାର ନଥିଲେ । ରାଜା ପୋଷ୍ୟ କରୁଥିବାରୁ ରାଜକୁମାର ବୋଲି ନାମ ରଖାଗଲା । ଏହି ନୀତି-ନିୟମ ଚାଲି ଆସୁଛି ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହା ରହିବା ଉଚିତ୍ । ସଂସାରରେ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ବାବା କିପରି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ଓ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି ? ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମ ପାଖରେ ହିଁ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବି କ୍ରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି । ଭବିଷ୍ୟତରେ ଛୋଟ-ଛୋଟ କନ୍ୟାମାନେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପ୍ରବୀଣ ହୋଇଯିବେ କାହିଁକି ନା କୁମାରୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ଲେଖା ମଧ୍ୟ ଯାଇଛି ଯେ କୁମାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନ ବାଣ ମାରିଲେ । ଏହା କୁମାରୀମାନଙ୍କ ଚମତ୍କାରିତା ଅଟେ ଯେ ସେମାନେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ହେଉଛନ୍ତି । ମମ୍ମା ମଧ୍ୟ କୁମାରୀ ଥିଲେ ଯିଏକି ସବୁଠାରୁ ଆଗରେ ଅଛନ୍ତି । କଥାରେ କୁହାଯାଏ କନ୍ୟା ହିଁ ମାତାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା କରିଥାଏ । ମାତା ତ ବସି କାହା ସହ କଥା ହେବେ ନାହିଁ । ଏହି ମାତା ତ ଗୁପ୍ତ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମମ୍ମା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଅଛନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମ ଶକ୍ତି ସେନା ଅଥବା ପିଲାମାନଙ୍କର କାମ ହେଲା ମାତାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା କରିବା । ବହୁତ ଭଲ-ଭଲ କନ୍ୟାମାନେ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କି ଭଲ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । କୌରବ ସମ୍ପ୍ରଦାୟରେ ମଧ୍ୟ କେତେ ଜଣଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ନାମ ରହିଛି ନା, ଯେଉଁମାନେ କି ମହାରଥୀ ଅଟନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ମହାରଥୀଙ୍କର ନାମ ରହିଛି । ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ହେଉଛନ୍ତି ଶିବବାବା । ଯିଏକି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଟେ । ବାସ୍ତବରେ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ରହିବାର ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ କେବଳ ମହିମା ଗାନ କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି, ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ସେଠାକାର ବାସିନ୍ଦା ଅଟୁ । କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ରରେ ଆସି ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । କିନ୍ତୁ ଶିବବାବା ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ରରେ ଆସୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ଅଭିନୟ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ କିପରି ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣିଛ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହା ଶିବବାବାଙ୍କର ରଥ ଅଟେ, ଅଶ୍ୱ ଅଥବା ଘୋଡ଼ା ମଧ୍ୟ ଅଛି । ବାକି ଏହା ସେହି ହଦର ଘୋଡ଼ା-ଗାଡ଼ି ନୁହେଁ । ଏହିଭଳି ଯେଉଁ ସବୁ ଭୁଲ ହୋଇଯାଇଛି, ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଛି । ଅଧାକଳ୍ପ ଘୁରିବୁଲି ଆମେ ମଧ୍ୟ ଏକଦମ୍ ଭୁଲିଯାଇଛୁ । ଏବେ ଆମକୁ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ମିଳୁଥିବାରୁ ବହୁତ ଖବରଦାର୍ ହୋଇଯାଇଛୁ । ଆମେ ଜାଣିଛୁ ଯେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ସେଥିପାଇଁ ଆମକୁ ନଷ୍ଟୋମୋହା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେଣୁ ପଦ୍ମଫୁଲ ସମାନ ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ନଷ୍ଟୋମୋହା ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ରଖି, ସାଥିରେ ମଧ୍ୟ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ଭଟ୍ଟୀ ମଧ୍ୟ ହେବାର ଥିଲା । ଯେପରି କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ହୋଇଥିଲା । ଏବେ ତ କହୁଛନ୍ତି ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ଏଠାରେ ଘର ଦ୍ୱାର ଛାଡ଼ିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଆମେ ତ ଘରେ ରହିଛୁ ନା । ଏଠାରେ କେତେ ପିଲା ଅଛନ୍ତି । ଲୌକିକରେ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ ନା । କିଛି ହେଲେ ଛାଡ଼ି ନାହାଁନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ଜଙ୍ଗଲକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଆମେ ତ ସହରରେ ଅଛୁ । ତେଣୁ ଏମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏସବୁ ପିତାଙ୍କର ରଚନା ଅଟେ । ପିତା ରୋଜଗାର କରି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ତ କାମ ବୀକାର ରୂପୀ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ଏଥିରୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ନିର୍ବିକାରୀ କରିବା ବାବାଙ୍କର ହିଁ କାମ ଅଟେ । ଏପରି ବି ହୋଇଥାଏ କେଉଁଠି ପିଲାମାନେ ମାତା-ପିତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାନ୍ତି ତ, ଆଉ କେଉଁଠି ବାପ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାନ୍ତି ।

ଏହା ହେଲା ରାଜଯୋଗ, ତାହା ହେଲା ହଠଯୋଗ । ଆତ୍ମାକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ମୁଁ (ବ୍ରହ୍ମା) ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ଥିଲି, ଏବେ ରଙ୍କ ହୋଇ ଯାଇଛି । ରଙ୍କରୁ ରାଜା ବୋଲି ଗାୟନ ରହିଛି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମେ ଯେଉଁମାନେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଥିଲୁ, ଏବେ ପୁଣି ଶୂଦ୍ରବଂଶୀ ହୋଇଯାଇଛୁ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି - ନର୍କ ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗ ଅଲଗା ଅଲଗା । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏକଥା ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମ ମଧ୍ୟରୁ ବି କେତେକ ସନ୍ତାନ କିଛି ହେଲେ ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି କାହିଁକି ନା ତାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ । ତେବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କ'ଣ କରିବେ ? କାହାର ଭାଗ୍ୟରେ କିଛି ହେଲେବି ନାହିଁ ପୁଣି ଆଉ କାହା ଭାଗ୍ୟରେ ସବୁକିଛି ଅଛି । ତେବେ ଭାଗ୍ୟ ହିଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଇଥାଏ । ଯଦି ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ତେବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କ'ଣ କରିବେ ? ଏହା ଏକମାତ୍ର ସ୍କୁଲ ଅଟେ, ଯାହା କି ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ଚାଲୁଛି । ଏଠାରେ କେହି କେହି ପିଲା ଅଧାରୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଆଉ କେହି ପୁଣି ଚାଲୁ-ଚାଲୁ ମରିଯାଉଛନ୍ତି । ଜନ୍ମ ନେବା ଓ ମରିବା ବହୁତ ହେଉଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଅଟେ! ଏହି ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ, ବାକି କର୍ମାତୀତ ସ୍ଥିତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ନିମନ୍ତେ ସମସ୍ତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଯେବେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ ତେବେ ଯାଇ ତ ଉଡ଼ିପାରିବ ନା । ଧ୍ୟାନରୁ ଜ୍ଞାନ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ । ଧ୍ୟାନରେ ମାୟାର ବିଘ୍ନ ବହୁତ ଆସିଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ଧ୍ୟାନଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ ଯୋଗଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ଭଲ ଅଟେ । ଏସବୁ ଧ୍ୟାନ ପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଧ୍ୟାନରେ ଗଲାବାଲା ଆଜି ନାହାଁନ୍ତି । ଯୋଗରେ ତ ରୋଜଗାର ହୋଇ, ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଥାଏ । ଧ୍ୟାନରେ କୌଣସି ରୋଜଗାର ହୋଇ ନ ଥାଏ । ଯୋଗ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ରୋଜଗାର ହୁଏ । ତେବେ ତୁମେ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗ ବିନା କେବେ ସୁସ୍ଥ-ସମ୍ପତ୍ତିବାନ୍ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଚଲା-ବୁଲା କରିବାର ଏକ ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ଧ୍ୟାନରେ ଯିବା ଦ୍ୱାରା ବହୁତ କ୍ଷତି ହୋଇଥାଏ । ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର ଅଟେ । ଯୋଗ କିନ୍ତୁ ସେକେଣ୍ଡର କଥା ନୁହେଁ । ବଞ୍ଚିଥିବା ଯାଏ ଯୋଗ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ଜ୍ଞାନ ତ ସହଜ ଅଟେ, ସର୍ବଦା ସୁସ୍ଥ, ନିରୋଗୀ ହେବା ଏଥିରେ ହିଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ସକାଳୁ ଉଠି ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ବସିବାରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବିଘ୍ନ ପଡ଼ିଥାଏ । ଯଦିଓ ପଏଣ୍ଟସ୍ ବାହାର କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ବି ବୁଦ୍ଧି କୁଆଡ଼େ ନା କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଯାଇଥାଏ । ତେବେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ତୋଫାନ ତ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରବାଲାକୁ ଆସିବ ନା । ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ତ ଆସିବ ନାହିଁ । ବାବା ସର୍ବଦା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୋଫାନ ତ ବହୁତ ଆସିବ । ଯେତେ ତୁମେ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ, ସେତେ ଅଧିକ ତୋଫାନ ଆସିବ । ତେବେ ଡରିବାର ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହି, ସ୍ଥିର ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେବେ ତୁମକୁ କୌଣସି ତୋଫାନ ହଲଚଲ୍ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ଅନ୍ତିମ ସମୟର ଅବସ୍ଥା ଅଟେ । ଏହା ତୁମର ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା ଅଟେ । ତେଣୁ ତୁମେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଚାଲ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବା ଏବଂ ଧାରଣ କରିବାର କଥା ଅଟେ । ଯଦି ଧନ ଦାନ ନ କରିବ ତେବେ ଧାରଣା ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଦରକାର । ଦୁଇଜଣ ପିତାଙ୍କ କଥା କାହାକୁ ବୁଝାଇବା ବହୁତ ସହଜ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ— ବାବା ଆମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ କହୁଛ ଯେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ୨୧ ଜନ୍ମର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଛି । ବାବା ଏମାନଙ୍କୁ ରାଜାଯୋଗ ଶିଖାଇଛନ୍ତି ଆଉ କେହି ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ଏକଥା କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ସେମାନଙ୍କୁ ଭଗବାନ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଇଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ କିଏ କେଉଁ କଥାରେ ଆଉ ପୁଣି କିଏ କେଉଁ କଥାରେ ଖୁସି ରହିଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଯେଉଁ କଥାରେ ଖୁସି ହେଉଛ ତାକୁ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଅଳ୍ପ ସମୟ କ୍ଷଣ ଭଙ୍ଗୁର ଖୁସି ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ହେଉଛ ପ୍ରକୃତ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୂଳ ଭୂଷଣ । ଯିଏକି ଯୋଗୀ ଏବଂ ଜ୍ଞାନୀ ଅଟ । ତୁମର ଏହି ଅତିନ୍ଦ୍ରିୟ ଖୁସିକୁ ଆଉ କେହି ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ତ କ'ଣ ସବୁ ପାଇଁ ମୁଣ୍ଡ ପିଟୁଛନ୍ତି । ଚନ୍ଦ୍ରପୃଷ୍ଠକୁ ଯିବାପାଇଁ ମୁଣ୍ଡ ପିଟୁଛନ୍ତି । ଏହା ବହୁତ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ପରିଶ୍ରମ ଅଟେ । ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ପରିଶ୍ରମ ବରବାଦ ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ବିନା କୌଣସି ପରିଶ୍ରମରେ ଏଭଳି ସ୍ଥାନକୁ ଯିବାପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନକୁ ଆଉ କେହି ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଏକଦମ୍ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ପରମଧାମକୁ ଯାଉଛ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ମଧ୍ୟ ନଷ୍ଟେମୋହା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ରକ୍ଷାକରି ପଦ୍ମଫୁଲ ସମାନ

ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଧାରଣା କରିବା ପାଇଁ ଜ୍ଞାନ ଧନର ଦାନ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କରିବାକୁ ହେବ । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ପାଇଁ ରୋଜଗାର ଜମା କରିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିବାର ଆଶା ରଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ବରଦାନ:- ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଜମା ଖାତାକୁ ବୃଦ୍ଧି କରି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପଦର ଅଧିକାରୀ ହୁଅ ।

ଯେପରି ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ବିଜ୍ଞାନର ଶକ୍ତିର ବହୁତ ପ୍ରଭାବ ରହିଛି ଅଳ୍ପକାଳର ପ୍ରାପ୍ତି ମଧ୍ୟ କରାଇ ଦେଉଛି, ସେହିପରି ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ତୁମେମାନେ ନିଜର ଜମା ଖାତାକୁ ବଢାଅ । ବାବାଙ୍କର ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ଶକ୍ତିକୁ ଜମା କର ତେବେ ଜମା କରିଥିବା ଶକ୍ତିକୁ ସମୟ ଅନୁସାରେ ଅନ୍ୟକୁ ଦେଇପାରିବ । ଯେଉଁମାନେ ଦୃଷ୍ଟିର ମହତ୍ୱକୁ ଜାଣି ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତିକୁ ଜମା କରିଥାଆନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପଦର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଚେହେରାରେ ଖୁସିର ଦିବ୍ୟ ଚମକ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହୋଇଥାଏ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସ୍ୱତଃ ପ୍ରବୃତ୍ତ ଭାବରେ ନିଜ ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ରହିଲେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଦୁଶ୍ଚିନ୍ତା ଆସିପାରିବ ନାହିଁ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****